

GYÖRGY MÁTYÁS

RÉVEDT ÁCS PÉLDÁJA

Milyen mesterember is vagyok!
Csak szeszélyem hajt dologra,
Kétkedve és dohogva
Nyúlok a szerszámok, anyagok
Után,

Mert kopott s maszatos asztalom,
Mert veszettül összevissza
– Rakni nincs se vége, se hossza –
Fekszik a kicsinyes gyatra lom
Rajta.

Kalapálni: keserű, bolond,
Míg lebújom ajtajánál
A világ korzózva jár, áll,
S a sok exhibíció a gond
Ájul;

Látni díszbe formált kebleket,
Látni kirakat csodáit,
Palotát s mit elme áhít,
Amit epedezve emleget
Érzék.

Játszani száj kacér viadalát!
Élni át: a Titkos Áram
Mint ömöl, hogy mossa vállam
S kifülcni mindenek dalát,
Mindent!

Nyelni szemmel utca örömét;
Nagy hotelbe' lenni otthon!
S vonzna minden kábító hon
Szántva föld darabos peremét,
Habját!

Csábos Artemisszé gondozott
Nőket mágikus bilinccsel
Megalázni... míg kilinccsel
Hajlamomnál fennen kontyozott
Képe! –

Végzetem hiába e fa-szék
S utazásom ez a műhely,
Életem mit benne művel
Babra munkám, a gyalu, fazék
Között.

S ez nem ad nekem elégedést,
Rág fogat belém a fűrész;
Míg agyam már messze fürkészt
Vád, átalkodás pörögni kész
Fúrót.

Mit bevégzek műdarab lehet,
Céh-önérzet büszkesége;
Nem enyém a testisége,
Ujjaim közül mint egy lelet
Hull ki. –

Oh forgács-világ! mely kunkorul
Fahasáb csúszós keményén,
Mért is pattan el reményén
Ama másnak, mely kívül szorul
Az ajtón.

SZONETT A VERSRE

Poéma! fáj időbe' lefolyásod,
Hogy nem nézhetlek a papírra, mint
Benézi vízióit ama Ind
A térbe, kin a gúnya rongyra vásott,

Hogy nincs egészed, nincs, se nyugovásod,
Hogy nem ken élvem, mint ecset a színt,
S hogy oh hüvelyk! nem élsz oly drága kint,
Mint ösztönöd, ha gyúrt agyagba ásod.

Oh fáj belül az édes arculat,
(A homlokom alatt, az arc alatt)
Ha hasztalan szavakra szétsziporkáz.

Mily párhuzam! Rosetti-arc belül,
(Nagy lady ajkain a bú megül,
Fán éjmadár)... künn: szagatott sikoltás.

VÁROSI TAVASZ

Szfinxként könyöklő lomha tömbök,
Zöldet fitogtató tar kőíók. –
Én összecukló árny ödöngök,
E torz világgal összeforrok.

Képrongy, hangfoslány, vagy csak emlék,
(Szilaj fuvallat, tán te hoztad?)
Egy általélt – egy percnyi nemlét
Kísért imígyen utcahosszat:

Az orgonán – ott túl a zöldben –
Lilás harangok híme nyílik.
A szél villás fejébe zörren,
Csengésre rántják törpe villik.

Lilás bokorba hárfá pendül,
Nő, ágba omló, pengetője
S egy hang, csodás, talán a mennyből,
Zizegve hull a lenge töre.

Lilás fátylukba' csepp ilányok,
Egymásba fűzve, körbe ropnak;
Ficáncoló testű kis kajánok –
És vége nincs a hopsza–hopnak.

A fának szembe' lóca szunnyad.
A fény rezeg, hogy rája hintsen
Aranyló füstöt. S rajta gunnyaszt...
És rajta... rajta senki sincsen.

KOROM ZAJ

A füstös, üstös gép pöfékel
És rajt' vagonok láncszeme,
A Máv, a szén, a fütty-zene...
Raktár csoport sötét fenékkal...
Az ott tolat, nyiszál a fékkel...
Szénfolt a gépész tág szeme...
A Máv, a szén, a fütty-zene...
A füstös, üstös gép pöfékel.

Láthatatlan síneken zihálok,
Láthatatlan szárnyas gőzösön,
Fülembé' vágyó hangözön,
Amíg nem érem, el, nem állok! –
Csak elmosódott ködhatárok,
Búgó ideg, bukott öröm,
Fülembé' vágyó hangözön...
Láthatlan síneken zihálok.

Egy csóva gyúl s mint szellem újja
Ott megtörött vonal cikáz...
Fedél repít a légi ház
Tüzes pecsét, királyi bulla! –
S kormányt a gép pöfögve fújja;
Fütty... régi Máv... csak régi lát...
Feléd repít a légi ház
Te csóva, csóva, szellem újja!

KRYPTOGRAPHÉ

*...we may well suppose the practice of writing
in cipher to be of great antiquity...*

(Poe)

Szeretnék egy titokzatos,
Egy titkos írást kitalálni,
Mely öcsodákkal illatos;
Legyen betű, vonás, akármí.

Betű, mely szól betű helyett
S mit így nem ért meg az avatlan
(Mint Kassandrát, szent örület
Ha jajgattatja trans szavakban)...

Jel: pont, vonás, mely úgy halad
Méltóságteljesen előre,
Mint pompás termetű arab,
Dús fegyverű, rejtélyek őre...

Vagy forma, stilizált s merev,
Mint fáraók arcán vonások;
Akár olyan, mint relief,
Assyr szakáll: göndör fonások. –

Idézlek ős alakzatok,
(A képzelet káosz után nyúl)
Amikkel megnyilatkozok,
Amint nem is lehet profánul!

Melyekbe' támad értelem,
Mely más, mint milyet bármi írás
– Mind józanul, vakon terem –
Magába szedhet, bármi' finnyás!

MESTERSÉGES ÁLMOK

Város

Legyen! Szabad világ helyett a város
Kőteste jusson osztályrészemül
S legyetek hasonlók tar körüti fához,
Mely kőkeretbe' tengni kényszerül.

Az életem legyen csak satnya emlék,
Amit hasis-csodákra stilizál
A láz, lidércesen lobogva mely ég
Agyamba' s kék színekben irizál.

A tenger ég helyét, örök felejtés
Azúr tava helyét, kipótolom:
Mebámulom az ág-bogas ereszt és
Elmélyedek beléd dús házorom.

A ringó rengeteg helyébe lépjen
A sejtett mozdulat (mi megmered,
Amint szülé az agy, vonalba', képben)
A házcsoport, a formarengeteg.

Az ornamentcsokor virágbokornak
Ad illatával egyező gyönyört.
Üvegnapok hideg sugári folynak,
Nappal ha tűn, ködéjben elgyötört.

S amely zizegve sűg: dalát magánynak
Hát nyeld magadba úti zűrzavar...
(A lábak – hallgatom – zörögve járnak,
Zörögve, mint amit kerék csavar.)

Plakát

Lásd, ott, az izzó, vérvörös plakátot,
A kék, a zöld, csodító, vad kiáltást,
Filiszter álmot, izzadó kiváltást,
Érzelmős utcalány dalát: víg átkot.

Idő bús könnye majd homályba mossa,
Kegyetlen szél cafatba rántja széjjel,
Mi benne szívtelen az száll a széjjel
S mert elszelődött, lesz közöny a sorsa.

Ily furcsa rongy előtt mélázva állok,
A múlt salakja, ím csodára váltott,
Avult modora álom-tájba ringat.

Így ócska metszet, mit szemétre dobtak,
Szintén: avagy csoda, milyen kacsingat;
Vásári sátrakon, mik szerte koptak.

AZ ŐSZ SZÍNEI

Sárga gyümölcsök

Álom volt ma... éber álom...
Valami kert, valami kert
Tün elébem, hogy bezárom
Szemem s a Mély magába nyelt.

Sima ösvény, mint az ápolit
Gyümölcsösök legbelsején,
Rejteznek: előkelő folt,
Takarja a virág-sövény...

Cserje, tő ez, vagy palánta?
Gyümölcsfa tán? (Liget e kert?)
Illatos mind, mint a lányka;
Ágon gyümölcs int, sárga, telt.

Áll e sárga rózsá-gléda,
Érzéki, ámde oly üde –
S melyre nem volt sose példa,
Pompás gyümölcs, mit hord rüg

Nem virág lesz ha kipattan,
Hanem miként kis lampion,
Úgy ragyog a lombozatban
Narancsszerű gyümölcs, finom.

Sárga gömbök minden ágon,
Tele a lomb s lomb-csipke zúg;
S e gyümölcs a rózsafákon
Oly gyönyörű és nem hazug.

Vesztí a szó-gondolását
És egyszerül szemmé mohón:
Pislog, issza a csodás fát,
S a sárga fényt gyepen, mohón.

Álmom volt ma... éber álmom...
Valami kert, valami kert
Tün elébem, hogy bezárom
Szemem s a Mély magába nyelt.

Őszi piktúra

Már platánnak tenyeres
levelei hullnak,
itt-ott sárga és veres
szőnyegek fakulnak
rongyosan az utakon
belőlük. –

Uticalámpa üvege
elborul sötétén,
– bár a napnak hidege
nincs is – és a téren
zárkózzottan álldogál
magában. –

Szűk és végtelenbe nyúl
űre az utaknak;
zordonan, ormótlanul
óriást mutatnak
kétfelől erdő sorok:
a házak. –

Leverő, sikátoros
távolok feküsznek...
Lehúzódtott fátyolos
szelleme az ősznek!
Súlyos pára szunnyadoz
a légben. –

Őszi köd

Mily szép az őszi köd,
Törekvő emberek
S amint vizes homály
Aszfaltra leperreg!

A tér kibővül, fogy a test,
Törvényt cserél az optika,
Meglágyul, él a kő a rest,
A nő csupa-szív Nausikaa.

Most minden érdekes rokon,
Most minden telve van reménnyel
– Csupasz veréb az ágakon –
Most minden telve van regénnye

Londoni méret, Eldorádó
Keveredett itt gomolyokba',
Mintha lombikba folydogáló
Gőzt rázna ősz arc komolyodva.

Mily szép az őszi köd,
Törekvő emberek
S amint vizes homály
Aszfaltra leperreg!

METEOROLÓGIAI JELENTÉS

Az ég mogorva és levert,
homloka felhőkbe ráncolt,
köd-shawlba' kuporog a kert:
Odaliszkja, ki neki táncolt
s most féli despota-haragját
tőrcikázást, vízihalált
(mint anyóka-mesék morogják
tikkadt háremi éj ha leszállt,
hogy sora ez az árva leánynak
mikor megunás keseríti Urát,
ha zúdulása egy Ararát
s becsüli enéltét iszonyú silánynak.)
Pedig
tán nem is a fás, kietlen
csömör sűrűdik fekete arcán;
talán valami ismeretlen
gyöngéd aggodalom epekedik
fodros fellegi korcán.

LIGEIÁHOZ

I.

Ligeia!

Hideg papíron írom most Magának,
(Fehér, de látja mégis oly hideg)
Hogy mint egy durva kéz taszít a bánat,

Hogy összevissza zendül
Kondulva-búgva pendül
Belül a hárfaként feszített sok ideg.

Oh tenni igazán! Mi szörnyű eszme! –
De hagyjuk el e fájdalom tanyát,
Legyek okos... eszem is belevesznel!
Mert ím milyen bohóság,
A sujtoló valóság
Csak ez: nem élem, hogy okos szeme ma lát.

Nem élem, hogy okos szeme ma lásson,
Ma hív egyéb.. ma tenni, tenni kell. –
Rokont búcsúztatok az állomáson
Akkor, szokott hevesen,
(Ez az egész, nevéssen!)
S fukar a hála-kincs, mely hódol ennyivel.

Búcsúztatom egy kedves ismerősöm!
S nem láthatom Magát, okos szemét!
Ennyi mi bánt? – Nevéssen kis erősöm! –
Vagy tények arcain túl,
Van más egyéb, amely dúl,
Nagy s köznapi mögött amit megérzenék?

II.

Szabadkai levél Ligeiának – leveleiről.

Midőn az éji ág s a helyi fásult
élettelenség mámorea ölelt
– e bódulás... én nem tudom mi lelt –
midőn felém az enyhe nyugovás nyúlt,

én nyúltam sok rajongó kis levélhez
és rendezgettem dátumuk szerint
és átfutottam sorba-sorba mind,
majd figyelemmel ezt-azt – mint ki élvez,

átolvasám a sok kicsiny rajongót,
a kis bohót, a kis erősködőt,
félénk szilajt, törékeny hősködőt,
a gerjedelmes tisztaságba' ringót,

átolvasám: mely olvadó, mi gyöngéd,
amely behálóz: csipke sorokat,
amely cikázó: lepke sorokat,
s lesujtott büszkeség lepergő gyöngyét.

Miként kibukkan őrizett lapokból
valami immár örökös növény,
most megjelent nekem a gyöngye lény:
Maga – kilépve rest idő-habokból.

S akkor érzém, egyszerre elvált:
Megtartom én örökre e bizárr,
Csábos, bohókás illatú, sugár
Kelyhű, veszélyesen szerényke herbát.

AZ OROSZ LÁNY

Találkoztam egy orosz lánnyal. Micsoda teint!

Oh gyönyörű epidermis:
Hold-aranyozta sík!
Szemsugaram mint ihletett perduló dervis
Rajtad imádkozik.

Oh gyönyörű epidermis:
Pusztá muszka mezőség!
Más lelkű tereket bundás, orosz morc Jupiter
[nyiss!
Más lelkű, de merő szép...

Oh gyönyörű epidermis:
Nyári vigalmak hóba fojtva!
Hónyugalom! tefeléd ím csengve, rohanva ím
[elvisz
Valami trojka...

TÉLI ÉJ

A hold, az ég acélkék jégmezőjén
Milyen magasan áll: a sápadó karéj.
Egyszerre mily kicsiny a szenvedő Én
S mi mindent átfogó az úr, az ég, az éj.
Túl barna felhő, rajtad tűzvető rém,
(Jungfraunak krétacsúcsa semmivé alél)
S túl Himalája kárhozott tetőjén
Lényem hogy is jut el, hol már a vágya fél?

SZILÁNKOK

I. Napnyugta

Lehull a végtelen arany sörényű
Oroszlán,
Sörény rajt' tapad sok sűrű éjű

Szoros fán.
S sötétzöld óriások koronáját
Arannyal,
De vérrel festi napnyugatra ágyát;
Esthajnal!

II.

ST. P. barátomnak.

Betű, te szent betű, te mágikus tekintetű;
Betűk, ti hangulat romok:
Ti ritka dús kövek, rubin, topáz, apró s öreg:
Artista garderobe-lomok.
Szavak, ti paloták, miket a Túlról csalog át;
Ti átkos tömlöcök;
Ti mondat-városok, amikre mindent áldozok
És könnyel öntözök.

III.

Aláírás cikornyájához.

Dugóhúzószerű vonás,
Merész és gondtalan:
Tündéri kelme, hó fonás,
Mít néha tör arany.
Dal, mely titokba' csicsereg,
A rokka míg pereg...
Míg egy kebelből vér csereg
S jön árva, tört sereg.

IV.

Lombtalan csemete fák közt
Bolygva untalan,
Kósza álmaidat kösd
Össze bizonytalan
És laza csokorrá,
Melyet elcibál,
Szerte a szellő: hajrá,
A manói bál.

V.

Dúdolás.

Nótánk, mely egyszer
Kibuggyant öntudatlanul,
Mint drága csepp, szer,
Mit dús virágibul szapul
Boszorka tábor,
Úgy elvarázsol.

Ésszel ha fognávd
És bontanád csodáira,
Tűn, susogó nád
Között mint őszidőn lila
Lágy lenge tündér...
S csüng hült helyin dér.

ÍGY VOLT

Unalom,
az Unalom hörpintette le őket a gránáttól szétbukfencező
12-öt
és a főhadnagy, kinek gégéjébe mintha saját hepciás
pároscombja szaladt volna bele nádisípnak, egyenesen
az Unalomveremnek ment, amint hazajött
a visító bankár egy ásító krumplizsákba bődült.
Kapkodták a végtagokat, mint a tarantella elől, ahogy
ide-oda billent az Unalom.
Valaki menekülés közben leköpte a keze irányába esőt és
megforgatta benne a körömollóját,
aztán megforgatta mégegyszer
és elnyelte az Unalom
nyavalyaűzőül betűmákos papírt hamzsoltak és veres
oláh-cseppekkel öblögettek.
Valaki egyszer kiperdült a középre, kiabálni kezdett és
beesett a lukba
a többiek meg odébbmentek
az atléta svédül rúgtatta karjait (mit?! hogy én...?!),
de azok a harcsaszájba szaladtak.
Valaki rémületében 100 kocsirakomány nyugalmat,
horizontot, pitykecsontot, dorombhangot és gombo-
lyaggázzsugorítót harácsolt össze, úgyszintén 3 állást,
6 kiló szappant, meg feleséget, aki megsirassa, évente
gyerekekkel
és elmajszolta az Unalom
egy Hálaisten és egy Jajafiam átzsuppant a pinceszádon
az Unalom parádé.
Valaki pedig mániájában egy mézáraskocsi kerekei
közé verte fejét
Unalom!

ÓDA, KESELY GEBÉVEL

...Császár út... Általános Kötanyag Gyár...
Az út: nyomtalan csapás, tüdön mulató levegő –
A fénymiazmás villamos: hólyag,
(nemzője s ura levegőjének)
ablakára matricázott gyűrött alakzataival
az elegendő marokból egy terpedőbe pezsdül.
Árnyak csuklanak fuvások vászonára.
Közben
a hirdetőkürtő elindul és átnyurgul a félfeketén.

Most: turururum, tururum, tururum:
hánytorog a faraejtett, ülésészegett rinocérosz,
szarva, a bevert kalapú plundratömeg, pénzbagóért
[bárgyul,
aztán: tum, tum, tum.
Gebe, Gebe, Gebe,
Kesely Gebe, Gebécske, ki cingáran széthígultál,
az éji út tenélküled nem ér egy sóhaj-torzását!

A szememet kitöltöd, papírmásé dromedár,

Megroppant lábaid possadtság csépei,
Kiforduló átitt nyelved: digitalis cseppegető,
Kajla ikerfüled: kacsingatós lobogócskák.
Mi az, hogy irhajelölt vagy?!
Apátlantól apátlanhoz hír jóbolondja vagy.

Biggyedt, falatrafenekedő vékonyad
az odvasságban: hús.

A LIGETBŐL KELT FEJEK

A fák elég kopaszok már, hogy eklektikusok legyenek,
vállukba cövekelt kérges, csomós nyakuk alatt
csupa gerincetörött haj lomposodik a megválthatlan
kabáton.

Bár a nyak országutain organizmusok szállingóznak,
csutkája (lásd)! csapódik
s amit begyűr: az a Minden, s ami künn reked:

Eliminatio.

A forróságban csimpaszkodó, zsibbadt, ordasos
szövedék volt,
s most átlátunk a fején, csudamódra „a fáktól látjuk
az erdőt”

A liget a levegővel észrevétlenül összeadja magát.

Lent az avar kavarog, mint zavart gyomor, szív, agy
s más zsigerek,
szökkenti akrobatás roham, ha súrolja a szélsiheder.

Arra jár a költő, túlkölteti orrát, ha megcsípi az évad,
s mialatt arrébb egy belga igásló nem akar már
szálka-legelni,

ő a fübe túrja fejét, felette pedig az eklektikusok jobb
kézzel sodort aranyat reszketnek rá, míg baljuk simítja
a mennyet.

A TÖMEG

(*Verhaeren Emil*)

Ezekben az árnyék és ében városokban,
hol csuda tüzek bokrosodnak,
hol könnyekben, pázásokban és szitokban
agyon kínlódnak
az örvényhegyek: a tömegek –
ezekben a megborzadt városokban,
hol rémít az éj és a ver véresre zendül,
érezem, hogy megsokszorozott szívem kizsendül
és mind nagyobbodva magasra lobban.

A láz, a reszkető kezű láz,
téboly és gyűlölet rohamokkal ráz,
magával tépáz,
rajtam, görgő kavicsan, vihorász.

A számítás megdől és szavát feledi,
a szív magát – dicsőség felé? bűn felé? – felveti –
és egyszerre bennem megvilágosul:
olyan vagyok, mint aki nekiszabadul,
mert testvéri erők kurjongatása sürgeti.

Veszettség, szeretet, vagy téboly mérge,
minden belevág a tudatba, mint mennykő a
[mélybe,
s már minden világos, mielőtt az ember érzi,
hogy egy mélységes célnak szöge agyát
[keresztülvérzi.

Kába emberek fáklyákat zilálnak,
tengermorajt nyeldeklő csarnokok zihálnak,
fal, cégtábla, palota, pályaudvar, ablak,
a bomlott éjben szemembe borzadnak –
a tereken aranyból és fényből való rudak
tüzelik a fekete mennyt, hogy a vadulás rugat –
vérszínű óra fénylik a tornyok fején –
valaki beszél a térnek egyik szögletén,
s mielőtt fülbe vennék a szavát,
követik bálványt kurtító gesztusát.
Az éj képesztő és óriás a zajtól –
villamos izzás perzsel a levegőben –
befoghatók a szívek – fuldokol a velőben
valami roppant nagy szorongás, mely egy
kiáltásba kisajdul:
érezik, hogy ugyanaz a pillanat úr abban,
hogy nyílassa vagy tapossa azt, ami éppen kipattan.

A sors a népet rüntette ki,
hogy elég hatalmas marka legyen neki
mernykővel – dörgéssel bánni,
és annyi tévesztő cikázásban a leplet lehányni
az új csillagról, melyet minden korszak megkeres,
hogy annak delejétől legyen életés.

Ó, érzed szívem, mily mély és teli
ez az óra,
mely forrva,
üvöltve a világ szívét döngeti?

Mi dolgod van az agy bölcsességgel,
dogmanappal, amely a tengerbe fordul,
íme itt az óra, a forró, ifjúsággal és vérrel,
rettenetes és babonás részegséggel:
keserűjét veszi minden a bolond bortul.

Irdatlan remény jön valahonnan és kibillenti
a régi egyensúlyt, mit nem kíván senki.
A természet új képre faragja át
örökkön örökké valóságát –
Minden mozog – azt mondanád, a horizon halad,
hidak, tornyok és falak,
le, egész a földmélyig, rengenek.
A sokaság veszett lökését várod,
mint veti szét a présbe fogott várost –
Az óra üt: veszedelem, mirákulum mindenütt.,
villamos gesztusok a távolokon,
a mélyben lenn és fenn a Tháborokon.

Mint a folyóba vesző hullám,
mint egy sápadó szárny a térbe halván,
nyelesd el magad,
szívem, a tömegekkel, melyek verdesik a
[metropolisokat –
Lásd, hogy gerjed s dobja magát önkívületbe,
a lárma, a téboly, a rettenet minden tünete –
csinálj a millió rostból köteget,
markolj feszült izmot, ránduló ideget –
mágnesezd és folyasd egybe mind az áramokat
[– s te magad
az emberek és dolgok szilaj átalakulásában
vedd ki a részedet oly istenigazában,
hogy villámcsapásgyorsan bizonyulj meg:
hogy ez az önkény, rettenetes törvény
benned nyilvánul meg.

Csengesd össze erőd és azt a végzetet,
melyet a tömeg, anélkül, hogy tudatára esnék
kihirdet, most hogy szétragyog az égi rettener.
Csak ő elég ösztönös abban,
hogy mi lesz holnap a jog és kötelesség –

és a teljes univerzum hozzá áll,
millió ismeretlen okaival vele munkál
minden erőfeszítésen, mely a jövő felé robban,
s mit a horizonon farag ki véresen és tragikusan.

Haa! A jövő! fülünk hogy zúgja
földek repesztését és a boltokat ahogyan zúzza
az ében-arany városokban, hol szerte poroszkál
a lángbaborulás, akár egy sörénysugárzású
[oroszlán –

ő századokat reszkettető pillanat –
csomó, melyet győzelmes tusák bontanak –
ő a világ képének elváltoztató órája,
mely az eddig jogost-szentet fordítja furára,
melyben más hitek csúcsaira törvén,
új igazat kovácsoló fergetegben
és parancsot kiosztó örületben
hájából kiszabadul a törvény,
mintha kard lenne, mely nem fér hüvelyébe,
vígása meg nem való a hóhér kezébe.

A veres ünnepeken és rémült éjeken
összeborzadó városokba
dicsőségedre magasztosodva
zárkózz be, életem!

TÉLVESZTE

Az öreg világ
csurgóra-félre vágta az eszt,
és lassú náthában csepegteti el
billent feje:

Sej, de nem – cserélek – fiatalnak érzem még
[magam!

Nincs baj,
még veszettre pulykázzák fel a kályhákat ereimben.
Még összeszalajtatom *őket*, mint a tejoltó,
és ahogy csomósak,
még szétgomolyogtatom *őket* lusta felhőkben –
egy lépést sem biccentenek: mégis szállnak,
hóröghöz kötöttem a sarkukat,
meg vánkussal alvasztottam össze a tarkójukat:
mégis szédületeket rikoltoznak.
Még még még megvan a nótám
Bá-ánja az ördő—ő—

hapci—i—i—
i _____ i _____ i _____

A népség!
szétnyilallnak mint a meztelenbe vetett egerek,
pattognak szerte, mint a fagyal-golyóbisok,
kedvükbe gyömöszölik az irányokat,
szétsugárzanak.

A pernahajder! sarka fölengedett –
(porontykodik a ragály a nyomok levében)
tartása leszíjadjik öklömről, amire felkaptafáztam –
az arca, korong és ott fenn a nagy korong –
összeszóródnak.

A BETOKOZOTT

Olvasztókemence!——hevenyészett faltömés
Új medrekbe hajrá!——ráncos zsilip
Mink! ——asszony!

Folyondáros erdőben: vadgyökér
gyékényen: bog
fővárosban: hagyott kőtalp-asszony

Futtán gyökérbe-botlás: ennyi multság
egyszer faalá-tikkadás: ennyi szükség-jó
minden erkölcsös fajtalanságai világegyetemében

hátracsukló ujj erőszakosa

cibálósság gyengéje.

Csudaszám trillázza, hogy hányszemű a bőrünk:

milyen pápaszemes rövidig ér a tűzünk,
ha mindannyija sem buktat át engem
a színszórós lepedéken,

mely laposnak
csúcsosnak
élesnek
hupásnak } fű-fája köré olvadt-asszony.

csipcsupságok NAGY SZOMORÚ JÁTÉK-a
fontoskodások veszejtőhálója
fontosságok fénydohosító vaccka.

Csudaszám szem át akar bújni
tapintás testesebb kedvekre éhes.

Tejüveges betokozó!

?

szilánkjaidon át terjed ki a láb,
ha rúgtat
a rétséghatárú rétségek iránt?

ZÁRÓRÁS UTCA

A vén akkurátus ráfordította a kulcsot,
az utca nyirka lecsepegett –
csak én
csak az én *vetüлетem* lapul,
tétova féreg,
a (nekem?) vízszintes falon!

színetört levegő:
gerenda, gerenda
keresztül-kasul,
dühöset akar aludni a sarkcsillagig-láb,
a kikopott ifiúr,
becafrangozta a padlás lukakat,
cokiz az illuminált cipóra!
vánkusos arcát orrcsontig lekoptatja!
egyben az emlékezés facsaró sajtját is!

összeóbégat priccs meg keresztcsont,
verejték, fázás összegyönyörül,

csak az én egyedülvaló
vetüлетem
feszileg előre

féreg
eszelő diadallal
a kikótyavetyélt padlásvacak csataterén!

gerendás bugdács –
nyált hörög a málészáj –
torpanj árnyék! (rádhempergek)
a födéltre csóvát s verjen olyan világ,
hogy vakká rugódj szét a szertelenbe!

HEGYVIDÉK 1917

Ez az útkatlan: mint a szikkadt kalamáris, –
mosléktalan vályú

visíts éhem,
akit dagadtra tömtek,
s most konyulgatsz mint a szelepes hólyag

Ember! ember? (csak ekhó: béna hang váltogat)
megindult hegyrög, lerögzött megindulás!
(fityeg a látókép: bakamundéros madárijesztő)

Ember! ember? (csak hümmögés: pipál a hűdött
[kordélya])
különcből galacsin, galacsinból tempózó páncél!
Könyvlapra lohadtál, alig-lepedék
émelygésed hazajár, ha tud.

Okkultizálok nyomoddal-nyomommal:
hol a szekér ganéból kituskuló betyár?

RÓNÁS 1917

A vérmes arc:
a dél csak felülről somolyog –
mint egy káromkodás-cifra suba,
rádagadozik az alájatepert tótos mellre,
a búzasárgán, a krumplizölden táblácskázott
[mellkasra,
hogy csak alig izeg
a meghált suba alatt –

nyög: áv! a csontküllős ráncok!
nyög: ióó! a restrehúzott nehezék! –

tompa büffenetekkel
vékonyra feledkezetten,
mint a csimpolyaszó
vagy élesekre nyisszentve, mint a tilinkó szusz,
szúrja a fölülvilágba a szextillió lukacsú hangszer
a búzaszál-hangot

tiliniú-iú
tiliniú-i-i

Világbafütty,
együtt,

olyan orkán ez,
hogy torkonfogja
a közben gutalilára kikelt nap
fölpiszkált barom üvöltését.

FOGLYOK TISZTÁLKODÁSA

Végig oroszok ülik be a pallót:
a vízbe lógatás, a hajlatba görnyedés,
a térdkulcsolás, a karfeszülés
váltogatja a törzseket
tengelyen előre hátra csuklott forgattyúkká

a lábaknak a folyásba lágyuló hámlásai
tudj' isten vizek vezetőkein át
tudj'isten partokat szólogatnak.

A dugdosott húsok veresrépa édeskésék:
rájafurcsállón
szétháborítják a szín gúlyát –
érezni: a Buzgóság elébe kunyerálnak
mely majd jön
és természetükre természet ellen
a *tervbe* mogorvázza őket –

tömegettelen elkülönülésben
három sültföldbül olasz szárítkozik,
koros pátoszokra ráemlékezve illeg
beállításba,
utcáik kellős dalnyavalyáit aprózza hanggal

egyik a fénynek vállaz
középső elhasal
másik töpörög

Az öblítettség bódulata
a folyó tágasságára és a lapuló mezőkre
feszíti őket
mindnyájuk meredtre nagyul

a mozgást közébük két kófic gyerek habarja:
vihorássza a vizet, fejesez, lábpóznákba
sivalkodik,
egyiknek – harántugrást bolondmiskáz –
fejébe a nemhagynám huszársipka.

ÉJNEKINDULÁS

Veterán banda privát szorgalommal, de
szusztalanul prüszköli, tüsszköli, pöfögi,
brúgja, mint selyempapiros fésűn
erőlködő gyerekek, Rákóczi marsát feléjük;

Éljen a kapitány úr! riad fel
itt-ott rendetlenül, összecsatogva és
elmaradozva, mint keringő sasok csapkodása,
a vagonok ketrecébe bezöcskölt,
majd onnan kikíváncsiskodó, felizgatott
huszárok nyugtalansága;

Éljen; mehet; kegyetlen hasító fütty;
Befelé! Befelé!

Fakad (mint a seb) suhog (mint a kasza)
harsan (mint a nép) zendül (mint a fohász)
zajdul (mint az összecsapás) és bűg
(mint a parancs): az ezred kürtje;

Nyerít (mint a száguldó ló);

A vonat;

Sistergés; Éljen; Roppanás; Éljen;
Reccsenés; Éljen; Szuszogás; Éljen;

Forrázott bőr? Roppanó kar?
Reccsenő törzs? Füttyülő mell?

Nekilódul;

A banda recseg utánuk;

Utánuk; Éljen;

Bólogat (Éljen!) a kidugott (Befelé hől)
rúdon (Éljen!) a koszorús (Krr!)
buggyozott (Éljen!) lobogó (Éljen!)

Úszik az éj felzúdult habjain, míg
a vonat, mint elszánt felfedező
szörnyeteg-masínája, belezakatol-löttyen
a végtelen mélységbe.

Riad a kürt, a banda recseg utána,
a veterán banda;

Kürt, banda, vonat, huszárok, anyák,
szeretők, nyugodtak, közönyösek,
hadsereg-szállítók;

Ó milyen agyafúrt, pokoli, sintérin –
zseniális szimfónia ez;

(S az égről rájuk zúdul mérhetlen fekete
kárpit)

ISMÉT CSUDÁK

Kegyessé vagy akképpen életem sorának,
hogy módos vagyok halálomra készülni,
nem mint a mindahány befogott árvának,
hogy fej-felütésnyi szabadjuk sincsen sorsukra
[révülni.

Én, kinek megadtad a gyónást és áldozást,
vallom, hogy aki elmegy hirtelen, kenetlen,
bűntelen az ember, nem érdemel vádolást,
mert az ő töretésük helye, próbájuk éje
[feneketlen.

Szentséges zajdulás itten káromlásuk:
morzsolódó csontjainknak fennszava;
s könnyes ünnepi titokzat a vérontásuk –
ilyen sorsára-hagyott nem volt teremtett ízéd
[még soha.

Lettünk!
két egymás lelkébe szakadt vízár.
Legyünk!
örök-maradó örök-ragadó folyam.

Tudom
Feletted-Alattad lebegve
betöltök.

Teljemet
tövises Egyjavat
zárom fájdalmadba.

veled
kutat, szolgál a mívoltom.

Itt kézzel tusáznak
aztán karban táncolnak
itt szót szavakkal leitatnak
itt érzésekkel zsarnokolnak
itt szülődőt ésszel megégetnek.

Én nem maradok,
én nem maradok,
akárhova jutok!
Jelkép, megszületni akarok.
Magam lehántom véresen,
magam elé oszlatom
(jaj, hol vagyok?)
Mi ez, mi ez a szerte szál,
a vijjogás, a villanás
fel-át?
Minden, Minden mindtelen,
Értés, Értés értelmetlen,
Együtt, Együtt, egyedül.

Hajdan be' gondtalanul rakétáztam;
majd megnehezedtem méltósággal:
egyedül maradtam magam-kelletéssel,
megtelitem súlyos ürességgel,
Magamat bele hiába vártam,
szédült álmok magosain héjáztam
magamat mulatván a boldogításban,
fájdalommal szörnyen elfacsarodtam:
megpillantottam a rémületet,
a messzit,
a süllyedő süllyedést s a süllyedésben
fennmaradást,
találkoztam minden életekkel.
Már mint örök ereklye járok: élek!
a tőlem-máshoz nem morzsolódom:
matériám gyötrődésében
vagyok mindenkivel közösségben,
a különfélével egy községben,
kallódásból emitt-ott sugárzok,
telések idején ottvagyok.

Gerjedt Szélek véreznek,
lázadt nedvek innen erednek
buggyant látótér összecsap.
Milyen alattságig merültünk,
milyen beteg üregekbe kerültünk,
hogyan testemmel az Épség felfakadt? –

Lángjaim lobogják:
Íme mégis a Fenteken áll
az ember,
víztisztára világul,
szűz az ember,
minden mögötti az ember,
nem gerjedés a gerjedés
(a csupaderűs: csupán híg,
a szín makulátlan: ő a Nincs)
rontást sáfárkodik álarc
és a megrontott együgyű fölragyog,
s kell ragyogjon a fondoros.

A bizsergés vagyok, a zsendülő fölmelegedés,
az odébb pezsgés, a szabad kicikázás és sugár
irányán újra parázslás,
ki melegítelek, magad-éreztetlek, kinyitlak, inon-
tágitlak, izmon-feszítlek,
lelkendeztetlek, lelkendeztetlek,
jajgattatlak, – halkan, halkan sajgatlak, –
fergetegesén, de halkan,
odébb zsidongatlak és kiküldlek: zsidongok és
kényszerülök sugaránt,
duplásodom, görgetegül testesedem, testülök és
keményedek és érzem: majd sziklákot kell
összekólintnom és zajdítnom
(rengő sziklák, rándulók és vonaglók:
különülés:
valamely Befűződések a folytonosság mentén –
szörnyült Rózsafűzér perreg)
de nem – halkan melegítelek, halkítalak,
tölcséredbe szívvlak, hatalmas hallásokkal
hallatlak, hatalmas látásokkal láttatlak,
(halk az égszakadás) és szabadon kicikázom és
sugaránt újra parázslom.

Dübörög a Teljesség fölöttem:
a Figyelmeztetett vagyok.
Ki kell tudnom mindeneiket
egyszeriben,
másképpen: végem.

Tegyetek-vegyetek rátokrótt
síríg-rendületlenséggel:
engem
a rémület dönget tátottra
a rémület higgaszt mohóra:
megállott állhatatlant.

Megindul a boltozatom
inog a padlózatom,
sohamég fuldoklások torkollnak
s kilódnak, visszacsínálhatlan,
Magamba.

Utat áll a Moloch-nagy páter –
megmarkol magam-oda-vetés –
nincsenek kellem oázisok,
minden Ragyogó Rémület:
még itt az életem
s már a felútján.

Levegőtlen térben nincs könyöklőd,
a magával egyensúlykodó Augusztként eldül
(s a tetemség felkajánul),
megítéléсед: verője – hagyott hab,
törvényt nyeglén Törvény-folyamból markolsz
(ki hömpölyögsz odébb a hömpölygéssel)
(s a rémkép világ felkajánul):

Így esik,
ha géptestedet otthagysz pulyának
(hogy handabandázzék tovább, odvát hirdesse,
rendjét szentezze)
s te, ki az Egyminden oldalán állsz,
Magadat nem írod le vele-rajta valósággá
előgyötrődőn és felkiáltón,
tünetlenné igazolva tűnőt,
hogy ne csupa jel kísértsen gazdátlanul.

A túlról tódul a Minden-Belsőség,
belüled kiszakad a Minden Belsőség.
Magasság porrá hajol és vergődik,
Mélység felé liheg és gyötrődik.
(A levegő boltja, s ameddig érzékkel elhatsz,
a tested az,
rajta túl van: a Minden-Belsőség.
Ő vergődik,
véled pedig: a tested poklódik,
tervező tested fel a csillagokig.)
A Minden-Belsőség csak egymagának tudója,
begöngyölödvé a többit magába szorongja,
holttalan gyászban.
Nyomorult, ne kérdezd,
hogy a Minden-Belsőség hogyan szól világot,
hogy fog mégis, hogyan ront világot,
hogy jajdul világgá
a Minden-Belsőség.

Itt vagyok! Megszorítottál!
Semerre-éberség nem lát kibúvót.
Zendülőségemben nem lelek jó-áztatást,
maguk garázdaságaim csukódtak ellenem:
nemtűrőségem tömlöcöl verembe.

Nincs praktika! Nincs szerte-kívül!
A megérett éj, egyszersmind
a falak szorongása előtt állok
(hogy csupán árva fényem fény)
midőn
„Most lássuk!” örökkévalósul a Csendben.

Itt vagyok! Téveded percén!
Most minden láz-pörsenés befelé mérgül,
minden bal színtér vermem szúfolja,
forrás nem kerüli el a borzasztó szűrőt.
Jaj, belül az élet megszakadásig-kohója,
és születik külseje.

Elszabadult a testem
és fensőséges. –
De az is a Belsőség, ami magát megtagadja,
magát tagadja.
Mert ő meri ki a kétkedni-kell
feneketlenét,
kóstonja ki a nem-bizonyosságot
fenéki,
gyötri fel vállal a való lénye-élés
nehezét.

Ismeri a Minden-rajzolat megszakadásait
és megkóválydul a hézagok fokain.
(Emitt magam-tudása, túlnan már Titokzat:
ki bírja el a megcserélő cikázást?!)”
Lát hályogon áti csillogást.
Eszmél lüktetést.
Rángó kérdések végső hegyébe fut.
Elvész s a borzadásban
felperel kételkedést a látomásig.
Felkárhozik a Teljes elé.

Törmeléknek vagyok orma,
szerepekből gömbölyödök a Túlra.
Ridegség sosrom felhősen háborog.
Nehéz, nehéz fenn csudásodni.
Minden nyavalya tátong,
s omlás külön-különe.

Halljátok fülelők,
és halljam a szorongók között én!
Háborgás az értés
(s ő, képtelen nagyra vetődve, a nyugalom).
Így
a földfélével veled van a Lény,
a külsővel veled van a Benső,
a híjással veled van a Teljes.

A némában benne a Harsogás,
és ő kezedre juttatja magát.

Ő életednek adja magát;
s mert az élet ama híres vigasság:
minden művességgel,
ekhósat műveléssel
vigadozzuk gyötrelmünket.

Ez a szívszorulás, ez a szívszorongás kora,
a rettegtetőn vemhes bozót.
Ki elég bátor most, hogy gyávaságot merjen?
Ki elég elepedt, hogy ne erősködjék?

Esőverte nyáj kényszeríti szokását:
a csődülést és kirúgást.
Ki elég bátor most, hogy szégyenbe
[maradjon?

Benned a minden-mögöttje: a félt Kőd,
amiből jön az egy Rend.
Bizonyosság-kezevel fogja a tiedet.
Olykor elenged, a kiáltásba:
Csak a kezem el ne engedd!
Valahány veszteddél megjámborulsz Előtte,
mert egyszer csak
a Világ a te arcoddal áll eléd,
rád mutat az Idő,
(jaj, ha akkor megfélemlek!)
s te vagy a félt Kőd kibuggyantója.

Bocsássatok el minden latrot!
Mert hátha latorként fogadnak.

Engedjenek fel a hideg akaratok!
Mert hátha Rendtartással fogadnak.

Érzem a szétmorzsoló Hatalmat
és érzem valami számbajövésemet.

Úgyis-halálhoz bújva százszor szörnyet
[haltam,
így szabad az Élethez visszabandukolnom.

És tulajdon ekém szarván akad kezem,
meg is taszíthatom: ez a rendje.

Hárító tenyeremet is megtalálom
és megkapom mindenszívű szavamat.

Örökre leszegett fejem
mélyről riasztja fel a hangot.

Én vagyok a kőszál, csak alszom,
(fafeslések halk zszibongásával,
barmok sötétvérű kérdésével
borzasan.)
Alszom. Riadozok. Alszom.
Most elém veti magát a Kőség
és esetlen, ormótlannal tusázom.
Didergek idegenjén,
kiáltva kívánom bizalmatosságát.
Néha lakom belőle: ővé válni,
néha satnyára verődöm rajta.
Kezem egyszer mint a jég,
másszor mint burkoló párolgása. --
Keservemre és idejére
ki fog simulni redvéből arcom,
ki fog simulni redvéből arcom,
s mozdul a kő módomra.
Felizzok az arcomon,
megtérvén a nagy Pusztából
a körben környezők áldomására.
Én vagyok a kőszál, csak alszom!

Ó, nagy utakat kell bekalandoznod,
nagy kerülőkön visszakanyarodnod,
mert Belső rejtelem alkotása,
(rajta-fuldokol erőltetett kiáltása):
Az én-te-ő egy-istenség!

Eszes füleddel meg nem hallhatnád,
de azzal, aki kezében fogja kalapját.
Ó: kiben én egy-testté óriásodtam,
te: kiben sokakká elsokasodtam:
ha buzdulok általuk-megszállás.

És nagyon el kell csavarognod,
mert te vagy az áldott kopott.
Hallod idéző beszédedet,
de nem méltatod kényes személyedet,
és kifüleysz a sistergésbe.

Küldsz ránk álmokat,

hogy lássuk a megrekedt magot,
s mi a levőkben gerjedez,

hogy álmodozzuk, ami itt nincs
mert emberomlasztóan van,
s rakjuk ki képét földnépekből.

De olykor oly álmot dermesztesz,
ami soha föl nem olvad.

Kiket néztet: sírnak az ízek,
s a tagok vele örökre lakottak.

Oh ilyenkor mit tegyünk?

Felválhatnak rangos szellemek,
megjegyzett a lengedezésük
emléktelen honú jeggyel.

Asszony kifeselsz belőlem,
sallangjaiddal a világon át.
Magasság lélegzetéből gyűltél,
állsz most szemben: Magasság-kihívó.

Ott guggolsz a levők mögöttjén,
s előre is rontsz, levőket szünetlen ellőn.

Sűrű szüzesség van tebenned:
kristályuló folyam, torlasz,
csillámokat szólsz, hullámot hallgatsz,
lápod minden: Mélységbe-szabadító!

Szűz-szüesség! fellobbansz agyamból,
szent, ékes sárkány.

Magasságnak szín lélegzete.
Felfelé szabadító erősség.

Ködsugár alakok képezője,
kiknek feje a Boltozatig nyújtóz.

Hazasajogsz, tennfajzatodból eredt.
Leszállsz s az Asszonyban ifjúra fürdesz.

Vér szertartásán felavatott!
felreng benned a hosszúra sápadt Asszony.

Aki negyven napig böjtölt,
most leszállhat a Táblával,
teste napfényes táblájával,
mely gyönyörűsége a Népnek.

Íme ezalatt kibetűdzött,
a tágszemű betűket maga vájta
(amik minden nyelveken szólnak):
mert az utolsó Csudára borzadt.

Most ereszkedik Tenyeredbe,
mely szálhat szárnyatlant világokon által.
A viskók is Arcodon legelnek,
s kigyúlt fők fürdik Búsulásod. –

Mindek várunk ismét-Csudákat,
olyanokat, amilyen a rögé,
meg, aki Veled társalkodik, az ősé.
Tudók, már lehetünk rögök-ősök!

VERSEK

1

Tessék a fámról lehulló
tetejezett szüret!
Más nem szól nektek,
mást nem adok nektek
telhetetlen tehetetlenek,
kik begörcbült ujjak szívóival álltok,
hatalmasan,
ki tudja, mely isten csömöre óta.
Reggel van az emberkertben
immár,
hullámszik a sose remélt szüret,
hull a szájatokba,
Szüretlenség!
új nedvvel tömve
törzsénél is nagyobb
perc-teremtő,
a levőt kiáltó,
magára tartó s örökegy átalakulás.
Földalatt ölelkező karunk
csodavére,
váltakozó gyöngye,
nem elég?
Szívünk csorgó, anyamartír közepébe
akartok, hogy éljetelek?
Sápadj egész!
de végtelenig áll a szüret,
meg nem állíthatják
tengergonosz kútszemek
már,
s aki, féktelen, vissza eleped,
nem járt az itt.

Aludj rám, asszonyom, életet:
 sorsomnak fájdalmas
 támasztó gerendája,
 ki teszed, hogy itt is ház vagyok,
 nem csak a felhőkben,
 s – ki terjedésre lettem –
 nem omlok össze maró, füstölgő halommá.
 Mindig lelkemben
 pirkadtál.
 De ha ki nem nappalodsz,
 ki tudja, már milyen sötét szavakban
 szenesítem a világot,
 s – magam hamvadó máglya –
 milyen átokkal váltanám meg.
 Ó! szaggatott szívemből
 kinövő falak,
 töltések
 és bástyák
 és bástyán csüggő körül-tér
 állottak össze benned.
 Zárva vagyok,
 mentve, keltve,
 készen vagyok benned
 planéta fordulásnyi utazásra.
 Belém ugatják lápok
 megállhatatlanságuk,
 gyulladt erdők sziszegik
 ordas kedvtelésük,
 és tévedt viharok tépik testüket
 a földnek arcán:
 de hogy elindítottam,
 az írással van letéve.

Barlanghasadékokban kuksoló manók,
 dűnnyögjük felfelé a dicsőséged,
 küldjük az üde levegőégen hozzád
 abbahagyhatatlanul zúgva magosba,
 szakadatlanul sokszorozva,
 hogy dűnnyögésünk himnuszba harsan
 s magunk is kijövünk a kövek alól,
 friss fehér testeket nyújtunk az égnek,
 mik feldanáló kar-kézbe szakadnak,
 s lehulltak rólunk a szőrös lidércek,
 hevernek, mint tüskés tokja a magnak,
 s himnusznak fényes kottái: mi, elérünk,
 végre elcsitulhat az ajkunk.

Levegővé sorvadt társaim,
 a gyilkos fénybe vesző oldal-arcai
 örökké sanda lázbeszélőknek,
 keringjetelek körül:
 Nem álmodunk mosttól színjátékot,
 mert a nép a színre ömölt
 – nem bólogatnak sisakosak –
 és a díszletek összeborultak.
 Nézd, odakünn is a folyó
 és az összebújó busa fák,
 ők is alig állnak lábukon.
 A nyilalló közök tépésvészna:
 a Csend is éppen csak tartja magát.
 Akárhogy túlrikkantná zene-zajongás,
 mukktalanra fogja Marok.
 A világ megpárásodott:

délibábosan föléje-mögéje lebbent
a fia világ.
Ki ismeri fel az agyagszínűeket,
kik a legmagasabb hegyekről jöttek?
Minden tele van,
csak szólani nem tud; csak korog,
mint a Földnek gyomra;
csak nyújtogat indulatosan.

5

Garázda hűtlenséggel
mindenki iránt,
mit melengetek mélyemben?
Viselőssé tettél meg Isten,
és ígéretessé jaj
teremtett természetemmel.
Most már sikoltok, rikoltok
beszámíthatatlannak;
mindeneket, tikkadt, kívánok:
mert majd-egy világ férfierejének
vagyok foganatososa.
Én vagyok a kényes Neki Szabad,
mert kemény a kötéselem:
az én ereket-szívó kút kedvem.
Hadd feseljek, tüzeljek;
ti meg figyeljete felém
a nem-ismerem
sárkány-nagy sihederemért.

Imádlak testem:
 vérző és vonagló ellenállás
 vetve a Nem Bírod, a Nem Sírod
 indult szorongató szikláit elé.
 Megnagyságult húr,
 tiltó nyálka:
 lüktetésedben miséz az Idéző,
 ki döbbsenti a tigris isteneket
 súnnyásra.
 Minden pogányok ustora
 záratott beléd,
 leburoltató Fő Pogány,
 ki szomjad a tisztaságért
 dühöngeted.
 Magadba-vert,
 ki, mint a gyilkos kiöntés karja
 fujtod magadba a sivárcodót.
 Rettentően szeretsz a végtusában.

Kezem fegyencesen bevonom a zubbony-
 [ujj]ba.
 Felkarmolt, hegedett darócos
 éh lelke
 emésztetlen hagyja mind az életet:
 az édes fünek, nyiresnek, levegőnek,
 városszél vakarcsának
 belém ömlését.
 Ahogy telek, mindinkább folborzad éhem;
 tovább-így éhhalálra jutok.
 Sötét ínségéből rohantam,

itt meggyúlok a világosságtól. –
Most már mindent adjatok emberek,
– halljátok –
ti adjatok, emberek.
Lágy és kemény kifejléseitekkel
karoljátok.
Nincs kívületek test, törzs, felöltés,
nincs lélegzet-moccanás. –
Örömem tölcésére felétek ásít:
csorduljátok arcok,
keveredjetekek mellemmel,
töltsetek meg záporozók
boldog villámú fölgerjedéstekekkel.